Р Е Ш Е Н И Е
№ 31358

гр. София, 07.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 16.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **5995** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „СТОУНИНС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя С. А. С., чрез адв. М. Я., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22220224003007-091-001/03.02.2025 г., издаден от Б. К. С. – началник на сектор, орган, възложил ревизията и Т. Н. В. – главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 437/29.04.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.

Жалбоподателят поддържа, че РА е нищожен поради липса на материална компетентност на органа, възложил ревизията. Сочи, че с Решение № Р-22220224003007-098-001/25.09.2024 г. Х. Б. М., означен като заместник-директор на ТД на НАП С., е иззел преписката от първоначалния възлагащ орган Ф. С. Й. и е възложил правомощията на Б. К. С., без да е доказано, че самият М. е бил оправомощен да упражнява правомощието на териториалния директор по чл. 7, ал. 3 ДОПК. С жалбата излага съображение и по същество на спора, като се посочва, че неправилно е установен размера на дължимите данъчни задължения. Прави се искане за отмяна на РА в оспорената част и за присъждане на разноските по делото.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ („ОДОП“) - С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, чрез главен юрисконсулт Т., оспорва жалбата. Прави искане за отхвърляне на жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не изразява

становище по жалбата.
Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и извърши цялостна проверка на оспорения ревизионен акт в обжалваната му част на основанията по чл. 160, ал. 2 от ДОПК, намира от фактическа и правна страна следното:
Жалбата е допустима. Подадена е от надлежна страна – адресат на ревизионния акт, която има правен интерес от оспорването, в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, срещу подлежаща на съдебен контрол част от ревизионния акт, след проведено задължително административно обжалване пред директора на дирекция ОДОП.
Разгледана по същество жалбата е основателна.
За да се произнесе, съдът установи от фактическа страна следното:
От доказателствата се установява, че процесната ревизия е повторна. Предходното производство е приключило с РА № Р-22220221004572-091-001/29.06.2022 г., потвърден с Решение № 1599/07.10.2022 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С.. С Решение № 7294/27.11.2023 г. по адм. дело № 11274/2022 г. на АССГ този акт е обявен за нищожен поради липса на надлежно доказана териториална компетентност на издателите му. Решението е оставено в сила с Решение № 6474/28.05.2024 г. по адм. дело № 3687/2024 г. на ВАС, а преписката е изпратена на компетентния орган.
Новото ревизионно производство е образувано със ЗВР № Р-22220224003007-020-001/21.06.2024 г., издадена от Ф. С. Й. – началник на сектор при ТД на НАП С., и връчена електронно на 25.06.2024 г. Ревизията е възложена на Т. Н. В. – ръководител, и Д. Н. О., и двете главни инспектори по приходите.
Компетентността на Ф. Й. към момента на издаване на ЗВР се установява от Заповед № РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С.. В т. I, под № 17, тя е поименно определена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК, а т. III възлага на лицата по т. I и правомощията по чл. 7, ал. 3 ДОПК. Б. К. С. не фигурира в тази заповед.
Със Заповед № 2966/13.08.2024 г. на изпълнителния директор на НАП служебното правоотношение на Ф. Й. е прекратено, считано от 03.09.2024 г.
На 25.09.2024 г. Х. Б. М. е издал Решение № Р-22220224003007-098-001/25.09.2024 г. за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка. В акта той се е означил „в качеството си на заместник - директор на ТД на НАП при Териториална дирекция С.“.
На основание чл. 7, ал. 3 ДОПК и поради прекратяването на служебното правоотношение на Й. М. е иззел преписката от нея и е възложил правомощията по възлагане на Б. К. С..
На същата дата е издадена Заповед № РД-01-786#1/25.09.2024 г., с която на основание чл. 11, ал. 3 ЗНАП във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК Б. С. е определена да изпълнява функциите на възлагащ орган, а по т. II ѝ е възложено да упражнява и правомощията по чл. 7, ал. 3 ДОПК. Заповедта е подписана „И. Д. директор на ТД на НАП С. Х. М.“.
Представена е Заповед № 1502/02.11.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, която е кадрови акт, с който на основание чл. 82а, ал. 1 ЗДСл Х. М. е преназначен от началник на сектор на длъжност „заместник-директор на ТД на НАП“, считано от 03.11.2023 г., за срок не по-дълъг от четири години, в която не се съдържа съдържа възлагане на правомощия на териториалния директор, не определя хипотеза и срок на заместване и не посочва чл. 7, ал. 3 ДОПК, чл. 7, ал. 3 или чл. 11, ал. 3 ЗНАП.
Представени са и Заповед № 16914/31.10.2012 г., която е кадрови акт за преназначаване на Ф. Й. на длъжност началник на сектор и няма отношение към правомощията на Х. М. през 2024 г. и Заповед № РД-01-849/31.10.2022 г., която включва Х. М. в тогавашното му качество на началник на сектор сред възлагащите органи и като заместник при отсъствие на друг началник на сектор,

но не го оправомощава като заместник-директор да упражнява правомощията на териториалния директор.
След изземването Б. С. е издала ЗИЗВР № Р-22220224003007-020-002/25.09.2024 г. и ЗИЗВР № Р-22220224003007-020-003/23.10.2024 г.
Съставен е Ревизионен доклад № Р-22220224003007-092-001/03.12.2024 г.
На 03.02.2025 г. Б. С. и Т. В. са издали процесния РА.
С Решение № 437/29.04.2025 г. директорът на дирекция „ОДОП“ С. е отменил РА за ДДС за м. 05.2021 г. и за здравноосигурителни вноски за м. 02.2019 г., ведно с начислените лихви, а в останалата част го е потвърдил.
С протоколно определение от 24.03.2026 г. съдът е задължил ответника да представи заповедта по чл. 7, ал. 3 ЗНАП, от която да е видна компетентността на Х. М. да подпише решението от 25.09.2024 г., както и заповедта, с която Б. С. е определена за орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК.
С протоколно определение от 05.05.2026 г. указанието е дадено повторно, като ответникът е изрично предупреден за последиците по чл. 161 ГПК.
В съдебното заседание на 16.06.2026 г. са представени посочените по-горе четири заповеди - Заповед № РД-01-786#1/25.09.2024 г., Заповед № 1502/02.11.2022 г., Заповед № 169 14/31.10.2012 г. и Заповед № 2966/13.08.2024 г.
По делото е приета административната преписка и е изслушана съдебно – счетоводна експертиза.
При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:
Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява издаден ли е от компетентен орган. Компетентността е абсолютна положителна предпоставка за валидността на административния акт и не може да се предполага. Доказателствената тежест за установяването ѝ е на ответника по силата на чл. 170, ал. 1 АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК.
По силата на чл. 112, ал. 1 ДОПК ревизионното производство се образува с издаването на ЗВР. Съгласно чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК ревизията може да бъде възложена от орган по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. При действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК РА се издава съвместно от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. Както е прието с Тълкувателно решение № 5/13.12.2016 г. по тълк. дело № 10/2016 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС, валидността на РА предполага две надлежно персонализирани лица – ръководителя на ревизията, определен със ЗВР, и органа с качество „възложил ревизията“, определен с акт на директора на компетентната териториална дирекция.
Чл. 7, ал. 3 ДОПК допуска определен в закона горестоящ орган да изземе конкретен въпрос или преписка от компетентния орган по приходите при отвод или самоотвод, трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения или невъзможност, произтичаща от промяна в длъжността, водеща до отпадане на компетентността, и да възложи решаването му на друг равен по степен орган. Съгласно чл. 7, ал. 3 ЗНАП изпълнителният директор и териториалният директор упражняват правомощието по чл. 7, ал. 3 ДОПК и могат със заповед да оправомощават своите заместници или да определят други служители на агенцията да упражняват техни правомощия.
Следователно длъжността „заместник-директор“ не предоставя по силата на самото ѝ заемане правомощието на териториалния директор да изземва преписки и да определя друг възлагащ орган.
Необходимо е изрично оправомощаване или надлежно заместване. Разграничението между

делегиране и заместване е направено в Тълкувателно решение № 4/22.04.2004 г. по тълк. дело № 4/2002 г. на ОСС на ВАС. При делегирането част от правомощията се предоставят на друго лице с изричен акт, а при заместването заместникът упражнява правомощията за времето на обективната невъзможност на титуляря, като и в тази хипотеза е необходим надлежен акт за заместване, освен ако то не произтича пряко от закона.
В случая нито една от двете хипотези не е доказана. Решението за изземване е издадено от Х. М. именно като „заместник директор“, а не като лице, заместващо конкретно посочения териториален директор. В него не е посочен акт за заместване. Заповед № 1502/02.11.2023 г. доказва единствено кадровото му преназначаване и не съдържа делегиране на правомощия.
Не е представена заповед на териториалния или изпълнителния директор, от която да се установи, че към 25.09.2024 г. М. е оправомощен по чл. 7, ал. 3 ЗНАП или е определен да замества териториалния директор.
Не са представени и доказателства за отсъствие или друга обективна невъзможност на титуляря на тази дата.
Различен извод не следва от подписването на Заповед № РД-01-786#1/25.09.2024 г. от М. като „и. д. директор“. Посочването на длъжностно качество в подписната част не е самостоятелен източник на компетентност. Липсва предхождащ акт, който да установява и легитимира това качество, а в издаденото на същата дата решение за изземване М. изрично се е индивидуализирал като заместник-директор, без позоваване на заместване. Заповед № РД-01-849/31.10.2022 г. също не е източник на това правомощие, защото го овластява в предходното му качество на началник на сектор като възлагащ орган и заместник на друг началник на сектор, но не му делегира правомощията на териториалния директор след преназначаването му.
Представените в заседанието на 16.06.2026 г. доказателства са приети и се ценят по съдържанието им. То обаче не съставлява точно изпълнение на дадените указания, тъй като сред тях липсва конкретно изисканият акт. При приложението на чл. 161 ГПК във връзка с чл. 144 АПК и § 2 от ДР на ДОПК последицата не е автоматично изключване на доказателствата, а преценка на поведението на страната при доказването. След две конкретни указания, второто от които придружено с изрично предупреждение, съдът не дължи предоставяне на трета възможност за установяване на същия факт. В съвкупност с доказателствената тежест на ответника по чл. 170, ал. 1 АПК и с обстоятелството, че е представен кадровият акт за назначаването на М., но не и изисканото оправомощаване, компетентността му към 25.09.2024 г. остава недоказана.
Съдът намира за пряко относимо Решение № 3394/25.03.2026 г. по адм. дело № 2336/2026 г. на ВАС, Осмо отделение, постановено при фактически идентична в решаващата част хипотеза. В него ВАС приема, че при липса на заповед, установяваща правомощията на Х. Б. М. като заместник-директор на ТД на НАП С. по чл. 7, ал. 3 ДОПК във връзка с чл. 7, ал. 3 ЗНАП, издаденото от него решение за изземване изхожда от некомпетентен орган. От това следва липса на материална компетентност на определения вследствие на изземването възлагащ орган и нищожност на ревизионния акт. Идентичността относно издателя на решението за изземване, длъжностното му качество и липсващото доказателство обуславя същия правен извод и по настоящото дело.
Първоначалната ЗВР от 21.06.2024 г. е издадена от надлежно определен орган – Ф. Й.. След прекратяването на служебното ѝ правоотношение обаче продължаването на производството е предполагало валидно изземване и ново възлагане от законово компетентния горестоящ орган или от изрично оправомощен негов заместник.
Т. оправомощаване не е доказано.
Поради това Б. С. не е валидно определена като орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК и не притежава

качеството „орган, възложил ревизията“ по чл. 119, ал. 2 ДОПК. Липсата на материална компетентност на единия от двамата съиздатели е особено тежък порок, който обуславя нищожност на РА в оспорената пред съда част.
След като е установена нищожността на РА, съдът не следва да обсъжда евентуалните възражения за други нарушения при издаването му или за материалната законосъобразност на установените задължения. Произнасянето по тях би предпоставило наличието на валиден административен акт и не би могло да промени крайния резултат по спора.
Независимо от обявяването на РА за нищожен, административната преписка не следва да бъде изпращана на органите по приходите. Процесният РА е издаден при повторна ревизия, проведена след като предходният РА № Р-22220221004572-091-001/29.06.2022 г. е обявен за нищожен с влязло в сила съдебно решение и преписката вече е била изпратена на компетентния орган. Новото ѝ изпращане би създало възможност за провеждане на трета ревизия за същите задължения, в противоречие с изричната забрана на чл. 155, ал. 5 ДОПК. Разпоредбата на чл. 160, ал. 5 ДОПК, макар да препраща към чл. 173, ал. 2 АПК, не съдържа изключение от тази забрана и не може да бъде прилагана по начин, който я обезсмисля. В този смисъл е и Решение № 7935/16.07.2025 г. по адм. дело № 4383/2025 г. на ВАС. Поради това правомощието на съда в случая се изчерпва с обявяване на нищожността на оспорения РА.
При този изход и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК на жалбоподателя се дължат доказаните разноски. Представени са платежно нареждане за държавна такса 50 лв., договор за правна защита и съдействие от 18.02.2025 г. и банкови авиза за платено адвокатско възнаграждение общо 6 500 лв., както и внесен депозит за експертизата 800 лв., изплатен като 409,03 евро. Ответникът не е направил възражение за прекомерност. Доказаните разноски са 25,56 евро държавна такса, 3 323,40 евро адвокатско възнаграждение и 409,03 евро за експертизата, или общо 3 757,99 евро. Разноските следва да се възложат на Националната агенция за приходите като юридическото лице, в чиято структура е ответният орган.
По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и ал. 6 ДОПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Ревизионен акт № Р-22220224003007-091-001/03.02.2025 г., издаден от Б. К. С. – орган, възложил ревизията, и Т. Н. В. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 437/29.04.2025 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите.
ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „СТОУНИНС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата 3 757,99 (три хиляди седемстотин петдесет и седем евро и деветдесет и девет евроцента) евро, представляваща разноски по делото.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: